

АЛЕКСАНДЪР ШЧЕРБАКОВ

РАБОТЕН ДЕН

Превод от руски: [Неизвестен], 1978

chitanka.info

Светът се получи както трябва.

От планините, сякаш покрити с пухкав губер, струеше вдъхваща доверие сила. На запад небето беше тъмносиньо и бездънно. На изток зората победоносно разпалваше хоризонта. Долу, на около тридесетметрова дълбочина гърмеше като водопад планинска река. Студена сивосинкава пелена обгръщаше водата.

Лапин стоеше на една поляна, обрасла наоколо с храсти от червено френско грозде, с пълни гърди вдишваше резливия аромат на плодовете и гледаше пътечката, която се спускаше надолу към реката между високи безименни растения с дълги месести листа.

Най-последно успя в главното — постигна невероятното усещане на свежест, бодрост, за готовност силно и устремно да движи деня.

Лапин въздъхна дълбоко и радостно, замисли се за миг и после махна далечните снежни върхове на северозапад. Още веднъж помисли, разшири пролома и замени водопада с два речни ръкава, разделени от дълъг чакълест остров. По-далечния ръкав той направи пълноводен, безшумен и бърз, а по-близкия пожела да е разлят нашироко, накъсан от ниски каменни тераси. Темата за реката веднага придоби дълбочина и гъвкавост, започна да вълнува с играта на трептящите високи тонове. Водопадът беше прекалено внушителен, в него имаше някакво грубовато, потискащо всичко себеутвърждаване. Сега стана много по-добре, но все пак беше жалко за водопада. Сам за себе си той беше изключително красив, пък и целият успех започна именно от него. Лапин въздъхна още веднъж и се успокои с това, че вложи водопада в близката памет.

Такъв свят заслужаваше да го нарисуват върху матриците и той оглушително, с целия си хилядогласен хор крещеше за това. Искаше му се да пристъпи крачка, втора, трета, да хукне надолу към реката и да се бухне в тази искряща, измамна вода. Именно това беше победата. Трябваше окончателно и безрезервно да повярва в реалността на всичко, което се извършваше, и това решаващо усилие сега му се удаде естествено и непринудено, както никога. На Лапин му стана леко и весело. Той викна: „О! Хо! Хо! Хо!“ — и заподскача към реката, като в движение разкопчаваше куртката си. От отсрещния склон, мятайки се объркано, достигна глуповатото ехо. Лапин хвърли дрехите си на камъка, събу се, стъпи на студената трева, наведе се и натопи длани в

димящата вода. Пееха птици. Той отметна назад глава и видя на небето застиналия розов архипелаг от дребни утринни облачета.

Като премина по грапавия каменен блок, Лапин внимателно нагази във водата. Цялото му тяло щастливо и уплашено потръпна от парещия студ, струята заблъска яко краката му и образува десетки мънички вихри. Лапин тръгна напред, подхлъзна се и реката с всичката си прииждаща маса го тласна в един тесен каменен басейн. Той се опита да устои, но падна. Дъхът му спря, мускулите се схванаха. Лапин заудря с ръце и крака — и ето, студът изчезна, а кожата усети движението на пенливите струи. Лапин издиша шумно през носа и се подпря с длан върху мокрия камък. Под водата камъкът му се стори синьо-черен, ръката му се хлъзна по него и Лапин стана камък.

С цялата си тежест той се стовари върху течението и струите послушно се разделиха на две. В ушите му сякаш затракаха кости. Този подводен звук се разнасяше от големия заоблен камък на десетина метра нагоре по течението, в който се удряше реката. Камъкът трепереше под нейния натиск. Лапин разбра, че камъкът не ще устои дълго и протегна ръката си напред. Само за някакви си двеста години от камъка остана едва една трета, той се търкулна и с бълбукане легна на подложената му длан. Лапин се засмя и започна да расте. Той растеше, все растеше, докато се превърна в каменна стена, преграждаща потока, но реката също растеше. Тя все така продължаваше да наляга върху гърдите му, разливайки се нашироко като огледално гладко езеро, в което се отразяваха същите розови утринни облачета.

Водата го надвиваше и Лапин подскочи нависоко, затрептя със синигеровите си крилца и й освободи пътя. От ненадейност езерото се обърка, изведнъж цялото потръпна и отчаяно се сгромоляса долу в пролома, като изкореняваше кедрите и ломеше издатините по скалите. Лапин, като се премятеше забавно, полетя над пенестия гребен на водната стена и — стана бент. Падащата вода се блъсна в него, завъртя се, разпени се, затропа на едно място и като се уви върху безшумно въртящите се лопатки на турбината, премина през него на десет равни, силни струи.

От височината на бента се виждаше как далече-далече долу по течението на реката планинската долина се разширява в степ. На

Лапин му се прищя степта да бъде покрита с градини. А самият той внимателно се изплъзна от бента и се превърна в ябълка. Тежка, твърда, с десет кафяви семки. Вятърът я полюшваше, а там, в далечината, зад планините, се разпалваше зората. Тя обхвана половината небе и розовите облачета се отблъскваха от настъпващата вълна на слънчева светлина. Те бяха тъй високо — и Лапин стана облак. Току-що изгрялото слънце му блесна право в очите. То не заслепяваше, то само придържаше Лапин върху краищата на лъчите си.

Като се преобърна във въздуха, Лапин видя на запад града, замахна с ръце и се понесе към него. Градът още спеше, по улиците нямаше жива душа. Лапин пресече цялото пространство над града от югоизток на север, описа широка, великолепна дъга, спусна се пониско, влетя през отворения прозорец, изхвърли ръцете си напред, намали скоростта чрез двойно салто и застана точно върху любимия си виолетов квадрат на килима.

Женя не беше в стаята. Лапин влезе в банята и пусна душа. Той измиваше от краката си полепналите тревички, сивите петна от цимент, слюдените люспички от пясъчник. И постепенно и плавно се завръщаше в реалния свят.

След като се облече, той отвори вратата и влезе в стаята. Женя стоеше до тъмния прозорец и гледаше към улицата. Лапин се приближи до нея отзад, прегърна я, притисна се и я целуна зад ухото.

— Добро утро, Женя.

— Добро утро.

Женя отметна главата си и целуна Лапин по страните.

Там, далече долу, по заснежената улица, осветена от синкави кръгове светлина, вървяха хора, много, много хора. От входовете, от пресечките излизаха все нови и нови, стичаха се в обща, спокойна река, която се поглъщаше от отворената, сияеща паст на подземната спирка на метрото.

Лапин беше виждал тази картина хиляди пъти. За да я види, не трябваше да гледа през прозореца — достатъчно беше само да си я припомни. Лапин си я припомни. Но това огромно, безспирно движение в една посока не го потисна както обикновено. В душата му властвуваше светът, който той всемогъщо току-що беше създал, току-що радостно и безгрижно бе изживял.

— Женка! Този път се получи чудесно! Ще видиш, днес ще има терфакт! Ти само опитай! Искаш ли?

Женя се обърна към него мълчаливо, притисна се силно към гърдите му и замря.

Двегодишният труд, тревогите, съмненията и отчаянието изведнъж станаха смешни и незначителни. Като мравките от мравуняка под краката ни. Дойде силата, такава грамадна сила! И пред нейния съсредоточен, спокоен натиск нищо на света не би посмяло да се изпречи като препятствие.

Чу се лек удар на гонг. Обаждаше се районният Диспечер. Женя каза припряно:

— В-сто четиридесет и осем — двеста двадесет и шест, Евгения Лапина. Седемдесет и втора аптека, както обикновено.

— В-сто четиридесет и осем — двеста двадесет и седем, Сергей Лапин. Днес искам да правя терфакт...

Телефонът се запъна и млъкна. Лапин си представи ясно как там, в диспечерската, дежурният се е смутил, забавя се за миг, после се протяга към картотеките — и му стана весело.

— Кога сте правили проба? — попита телерът и в гласа на дежурния Лапин почувствува предвиденото напрежение.

— Преди две години. Протоколът е от седми юли.

— Това първи опит ли ви е?

— Да.

— Чакайте повикване.

— Серьожа! Ох, Серьоженка!

Лапин хвана Женя под лактите, притиснати към хълбоците, повдигна я, допря челото си до нейното.

— Не се страхувай. Всичко ще мине добре.

— Серьожа!

Те закусваха, когато гонгът отново прозвуча.

— Поздравявам ви — каза телерът. — В девет и петнадесет ще ви изпратим превозно средство. Ще заминете за Судеж.

— Благодаря ви — отвърна Лапин, като режеше пържените яйца.
— Чу ли, в девет и петнадесет. Значи ще излезем заедно. Ще те закарам до аптеката.

— Може би не си струва. Не ми е удобно.

— Струва си. Днес аз правя терфакт. Каквото кажа, това ще бъде.

— Добре, добре, ще дойда...

Пред аптеката Женя слезе, а Лапин се премести при водача.

Валеше гъст сняг на парцали. Огромните пухкави снежинки се носеха стремглаво надолу, надолу, надолу на равни разстояния една от друга. Като в театъра. И безшумно се просваха на земята, преграждаща внезапно пътя им. Те бързо скриха силуета на Женя, която стоеше с високо вдигната ръка...

* * *

Лапин седна в креслото и удари с длани по страничните облегалки. Асистентът се занимаваше с шлема. Той го обърна наопаки, оправи белите и червените смукателни тръбички на управляващото поле, включи подаването на разтвора и ето че смукалцата се напълниха, изпгнаха се и образуваха причудлив двуцветен орнамент.

Лапин седеше и се усмихваше.

Там, зад стените на бокса за управление, разпрострял върху двадесет и пет хектара огромните си безжизнени плетеници на инсталациите, го чака комплексът „Людмила“. Премъдрата електроника с всичките ѝ алгоритми може теоретически да докара вероятността за образуване на терфакт в реактора „Людмила“ до стотни части от процента. Човешкият мозък, който ръководи автоматиката — до десети части.

Ей сега той, Лапин, ще надене шлема и ще се включи. И никой в света не може да му предскаже къде и при какви условия ще се почувствува. Това е като съня — не можеш да го поръчаш. Поет, дървосекач, пълководец или учен — какъвто и да стане, е без значение. Важното е друго. Всичко, което ще види и ще направи, така или иначе, ще бъде свързано със състоянието на комплекса. Неговата воля за действие чрез белите смукалца ще събуди реактора. Ще засвирят инжекторите, ще премине гръм по тръбопроводите, шумно ще въздъхне целият комплекс, изстисквайки работните режими. Всяко отклонение от тях Лапин ще усети чрез червените смукалца като препятствие към това, което в този сън наяве той ще счита за своя цел. Процесът може да се поддържа при оптимални условия само при бурен изблик на творческите сили, когато сам решиш, че си способен

на това. Ти ще постигаш своето, а лабиринтните-събиратели в същото време жадно ще улавят и фиксират терфакта, безценния енергоносител, пренапрегнатата комбинация от елементарни частици, открита от човека в звездните недра. Триста милиграма терфакт са достатъчни да осигурят за една година енергията на милионен град...

Асистентът се наведе над страничния пулт, затрака с тумблерите, вгледа се, почака и каза:

— Готов съм.

— Дай го — Лапин се пресегна за шлема.

Асистентът се поколеба. Забранено беше да се възразява на оператора. А същевременно надяването на шлема, проверката му и закопчаването — всичко трябваше да прави сам. Той отговаряше за това.

— Дай го — повтори Лапин. — Не се страхувай, момче. Самият аз три години съм бил асистент. Няма да сбъркам.

Телферът послушно повлече след обърнатия наопаки шлем съединителния шнур и кутията на преобразователя на данните. Лапин провери внимателно смукалцата, акуратно, с добре изработено движение дръпна наушниците. Шлемът тракна и се закръгли както трябваше, без нито една гънка.

— Може ли да ви помогна? — предложи припряно асистентът.

Смукалцата облепиха главата на Лапин. Загъделичка го по кожата, усети топли тръпки. През време на тренировките Лапин беше свикнал с тези усещания и сега те даже му харесаха. Редица след редица смукалцата влизаха в контакт. Тръпките преминаха, но приятната топлина остана. Асистентът чакаше в напрежение. Колко пъти именно в този момент операторите приглушено казваха: „Свършвай“. Те смъкваха шлемовете, изтриваха си потта и с наведени очи напускаха бокса. Някои завинаги.

— Започвам — каза Лапин и се облегна в креслото.

Асистентът постави дланта си върху голямата зелена гъба на пусковия бутон и почака още няколко секунди. Но Лапин мълчеше. Тогава асистентът натисна гъбата...

* * *

Щипеше му на очите; задушливата миризма на серен двуокис стягаше гърлото. Димът се просмукваше през пукнатината в камъка точно под носа на Лапин. Той разбра, че се е вкопчил с широко разперени ръце в мъничките грапавини по топлата скала. Краката му стояха върху тясна издатина. Стояха като че ли здраво.

Внимателно, за да не загуби равновесие, Лапин обърна главата си и направи опит да се огледа. Хубава работа! Той беше се залепил за стената на кратер на действащ вулкан. Долу не можа да различи дъното на кратера. Там цареше димен сумрак, тук-таме блещукаха тъмночервени облачета и ако те се намираха на дъното, то до него имаше около километър и половина. Срещуположната стена на кратера беше на не по-малко от километър. Тя се виждаше много лошо. Пречеше димът. Пък и да гледаш, като извиваш врата си, също е неудобно — причернява ти пред очите.

А над главата небето беше бледосиньо. През сивата пелена на дима сияеха розовите утринни облаци. Там бе утро. Слънцето стоеше още много ниско и не осветяваше дори и най-горния край на кратера.

Лапин увеличи издатината под краката си до прилични размери, подпря я отдолу по-здраво, отлепи се от скалата и седна. Задачата беше ясна от само себе си. Целият този мрачен пейзаж трябваше да се превърне в онзи свят, който той изживя днес сутринта по време на самостоятелната тренировка. Толкова е лесно, че чак е обидно!

Нямаше никакъв смисъл да седи в кратера. Лапин стана и излетя към розовите облаци. Слънцето го удари в очите силно и рязко, той замижа, извиси се още по-нагоре, преобърна се във въздуха, примигна и се огледа.

Вулканът се издигаше в края на високо, неплодородно плато, стръмно спускащо се към океана. Отгоре планината приличаше на заоблен, узрял цирей. Кратерът беше покрит с пелена от дим. Наоколо не се забелязваха никакви признаци на живот, даже не приличаше на Земята. Но какво значение има това! Имаше планета, на нея континент и океан, на брега на океана — вулкан. Той трябва да превърне този вулкан в спокойна планина, раждаща реки, да отгледа върху нея гори, да ги засели със зверове, птици и всякакви буболечки.

Лапин се спусна върху края на кратера, седна на топлата скала, провеси краката си и се захвана за работа. Преди всичко той махна досадния дим и едва сега видя срещуположната стена на кратера —

мрачна, назъбена, покрита със сажди. В нея имаше нещо страшно, враждебно на самата човешка природа и Лапин реши да започне именно с нея.

Той изравни базалтовите зъбери и отгледа върху тях гъста гора, огряна от слънцето. После стана, доближи се до самия край на бездната и погледна надолу. Някъде в дълбочината видя издатината, на която се беше озовал в началото. И още не бе успял да помисли в какво да я преобрази, когато скалата под краката му потрепери. Лапин отскочи. Разнесе се оглушителен грохот. В недрата на кратера се изду огромен черно-червен облак, планината се затресе, опората под краката изчезна и Лапин пропадна в бездната срещу издигащото се кълбо от дим. Той се опита да превърне падането в полет, напрегна всичките си сили, но вулканът го всмукваше. Да отстъпи! Как по-ловко да отстъпи! Като се пукаха в движение с отвратителен трясък, край него се носеха димящи буци. И Лапин се престори на такава буца, ударната вълна го шибна по гърба, подхвърли го. Като се въртеше безразборно, почти губейки съзнание, Лапин летеше и сам не знаеше накъде — нагоре или надолу, докато слънцето не го заслепи отново. Отърва се! Като се просна тежко върху склона, Лапин се притисна към него, а наоколо и върху му започнаха да се сипят нажежени, тежки скални късове. Дълго ли беше или кратко — Лапин не обърна внимание, но когато всичко свърши, той изпълзя изпод натрупалата се купчина и се изкачи до края на кратера. От неговия труд не беше останало нищо. Черен стълб от гореща пепел извираше от кратера.

Лапин започна да укротява вулкана търпеливо, но това се оказва съвсем не лека работа. Черните фонтани се колебаеха, падаха, но мигом се издигаха отново. Стената от пепел ту изтъняваше, ту пак ставаше гъста, непроницаема. Камъните подскачаха. Вулканът трескаво се вдигаше и спадаше. Укротил в крайна сметка разлудялата се планина, Лапин дълго почива. После пак се захвана за работа, но нито вторият, нито третият опит да обуздае вулкана не се увенчаха с успех. Вулканът помиташе всичко, което Лапин успяваше да направи.

Четвъртия път, когато вече беше порядъчно уморен, потокът от лава го заля. И би трябвало да пролежи в задушната и тясна пукнатина хиляда години. Той беше бавно растящо кристалче сяр. Когато горещината намаля дотолкова, че можеше да се движи, наложи му се

да стане още по-малък, за да се промъкне навън по тесните пукнатини в непрогледния горещ мрак, отчаяно налучквайки посоката.

Едва измъкнал се на повърхността, като видя отново над главата си светлосиньото небе с розовите облачета — значи всичко започваше отначало, — Лапин презглава се гмурна обратно. Право върху него се събаряше исполинска черна стена. Удари го в рамото и го отхвърли. Каменната стена профуча над него и отново всичко утихна. И още не успял да стане на крака, Лапин разбра, че това не беше никакво срутване, а просто малко камъче. И въпреки всичко то беше милиони пъти по-голямо от Лапин. Нима беше станал толкова мъничък, толкова незащитен? Няма страшно, сега ще оправим работата!

И отново измъкнал се на повърхността, Лапин започна да расте. Отначало се уголемяваше много бавно и всичко наоколо оставаше същото, само дните и нощите се сменяха с бясна скорост. Но изведнъж Лапин разбра, че вече е достигнал своя ръст. Докато напълно се увери, израсна още повече. Той беше вече толкова огромен, че с две крачки би могъл да премине през кратера. А когато осъзна това, кратерът се оказа някаква димяща яма на върха на хълма. И да прекрачи през него не представляваше никаква трудност. Лапин се наведе, взе голям камък и го метна в кратера. Вулканът в отговор изригна, но това вече не беше страшно, както преди. Лапин изрита потока от лава с върха на обувката си и го изхвърли в океана. Водата засъска. А Лапин продължаваше да расте. Ако стане три или четири пъти по-голям от вулкана, разговорът ще се води по съвсем друг начин.

Облаците бяха до кръста му, когато Лапин почувствува силно замайване на главата и започна да се задушава. Дявол да го вземе! Съвсем беше забравил. Та той бе стигнал до стратосферата! Лапин приклепна и напълни дробовете си с въздух. Продължаваше да расте, макар че нямаше никакъв смисъл от това. Наложил му се дълго да спира растежа. Той порасна още толкова, че беше принуден да слезе от вулкана и да стъпи на океанското дъно. На това място океанът му беше до глезените. Да стои наведен не бе твърде удобно, но не искаше и да се смалява. И Лапин застана на колене. Въпреки това главата му беше доста над облаците и дишаше затруднено. Тогава той се отпусна на четири крака и внезапно се озова лице в лице с противника. Вулканът стана нещо подобно на димяща купчинка, изпречила се под носа му.

По склоновете му се стичаха потоци лава, но сега той можеше да ги бутне с един пръст.

Оттук, отвисоко, Лапин надникна в гърлото на вулкана и се опита да открие „своята“ издатина. Той я забеляза, макар че почти сигурно беше, че не е същата. Тя бе толкова мъничка. Лапин си представи как стои върху нея, залепил нос в скалата, такъв един разчорлен, несигурен и му стана смешно. В отговор вулканът отвърна с мощна огнена плюнка. И тогава, подчинявайки се на внезапното хрумване, Лапин гребна с ръка вода от океана и я лисна право в нажежения кратер.

Вулканът се задави, засъска и кихна срещу него изгаряща пара. Лапин го поля веднъж и още веднъж, вулканът се разтресе, заклокочи, разкашля се, после изпука рязко, обви се в плътен бял облак и пръсна в лицето на Лапин с нажежени базалтови трохи. Лапин зажумя, разтърси глава, плисна във вулкана още шепа вода, потоци лицето си в океана и чу силен удар. Нещо го тресна болезнено по главата. Лапин се дръпна назад, изтри очите си и видя, че вулканът се е пръснал. Върхът му беше отрязан накриво, от кратера бълваше, смесвайки се, жълт, черен и бял дим. В недрата на планината нещо отсечено чукаше и се мятеше.

„Ето какъв си бил!“ — помисли си Лапин и отново загреба вода. Радостната възбуда, която го беше обхванала отначало, премина. Все така застанал на колене върху океанското дъно, наведен почти до самите вълни, подпрян на дясната си ръка, той равномерно черпеше вода с лявата и заливаше вулкана, злорадо повтаряйки под носа си: „Ето какъв си бил! Ето какъв си бил!“

По всичко изглеждаше, че вулканът се е предал. Вече не се разтърсваше, не пуфтеше, той само димеше. На едно място върху склона стърчеше огромна каменна черупка. Лапин я изчовърка. Под нея се откри нажежена до бяло лава. „Аха!“ — каза Лапин. С помощта на каменна плочка Лапин започна да изгребва гъстата течност и да я мята, където му падне: в океана, във всемира! В носа го сърбеше, течността застиваше бързо и полепваше по плочката на остри бучици. Както и преди, само едната му ръка беше свободна. От студената вода краката му бяха настръхнали, коленете го боляха от острите камъни на дъното. Всъщност това не бяха камъни, а цели планини! Темето и косите му ту изгаряха от непоносима горещина, ту измръзваха от стратосферния студ. Дните сменяха нощите, но Лапин не забелязваше

това. Той беше забравил за терфакта, за прекрасния свят, който трябваше да построи — той довършваше разправата си с вулкана.

Пот заливаше очите му. Лапин спря, избърса челото си с опакото на ръката и погледна към врага. Много му се прииска да бръкне по-надълбоко в кратера, да напипа и отскубне от дъното нажежения корен. Или да натисне с крак планината и да я измести цялата. Ако напълни гърдите си с въздух, седне и се подпре отзад на ръцете си, ще може да го направи. Лапин вече беше избрал мястото, където трябваше да натисне с пета, когато изведнъж вулканът прогърмя и се обви отново с дим. От дупката, която Лапин преди малко изчовърка, пръсна фонтан от огнена каша. Пукнатината разсече планината наполовина, стигна до океана. Лапин едва успя да прикрие лицето си с длан, когато нещо се пръсна с гръм и трясък и по тялото му отново се посипаха скални отломъци. Още един удар, още един — и всичко затихна. Като се задъхваше и примижаваше от острия дим, Лапин се наведе до самата вода и с цяла ръка я тласна право към вулкана. Нещо просъска слабо и замлъкна. Болезнено пареха ръцете, раменете и вратът, издраскани до кръв от парчетата и напръскани от морската вода. Ушите бяха като запушени с памук, в тях сякаш плуваше трептящ звън.

Парата и димът се разсейваха бавно и накрая Лапин видя, че с вулкана е свършено. Планината се беше разцепила на три скали, между които още се вълнуваше току-що напълнилият се тесен залив, най-широк в мястото на бившия кратер. Към отвесните, блестящи като смола скали се притискаха огромни къдели от разпукваща се пяна.

„Всичко е наред!“ — помисли си Лапин. В същия момент той си припомни какво трябва да прави по-нататък, наполовина се измъкна на брега, легна, обърна се по гръб и видя небето. На небето сияеше тънка дъга. Драскотините и изгорените места щипеха, но дъгата беше прекрасна. Тя се изкачваше все по-нагоре и по-нагоре, отстъпваше все по-далече и по-далече и Лапин разбра, че вече се смалява. Постепенно разрушената планина започна да се издига над него. Когато му се стори, че почти е достигнал до нормалния си ръст, той се огледа и дъхът му секна от размерите на катастрофата, която беше предизвикал. Наоколо в дима, наситен със серен двуокис, се извисяваха хаотично разхвърляни грамади от камъни, съскаха и се пенеха горещи потоци, а в далечината океанът ревеше глухо, превърнал се в могъща, разбунтувана стихия. И въпреки това Лапин все още беше толкова

грамаден, че сложи ръката си върху назъбения топъл хребет и ласкаво го погали с края на пръстите си.

„Нищо, малкия! Ей сега, ей сега!“ — промълви той, сякаш тази обезобразена планина действително беше малчуган...

Лапин седна, набеляза на око пояса на вечните снегове и започна да покрива острите планински върхове с бели снежни калпаци. Светът му се подчиняваше безпрекословно и Лапин почувствува, че го обхваща трескаво ликуване. Но имаше още много работа, за красотите беше твърде рано и Лапин като се успокояваше, нарочно, без да бърза, започна да запълва пролома, който му се хареса, със синя лента на ледник.

— Ама че силен юначага! — мърмореше си асистентът, навел се над Лапин, като отстраняваше внимателно от главата му умрелите смукалца на шлема. — Не боли ли?

— Не боли — каза Лапин. — Колко се получи?

— Отлично. Четиристотин двадесет и три милиграма.

Асистентът приближи до очите му окуляра на гъвкавото стъбло. Лапин надникна в него и видя, че върху яркосиния фон в магнитната бутилка виси преливаща се светла капка. Повърхността ѝ трептеше, вълнуваше се, по нея се движеха неспокойни вихри. Тясно беше на капката в плътните, невидими магнитни мрежи.

— Лявоактивен — каза някой над ухото му.

— Аз съм левак — поясни Лапин, като се облегна на креслото.

В бокса освен асистента имаше още трима души. В един от тях Лапин позна директора на комплекса.

Лапин поиска да ги развесели, като им разкаже за тренировките си в къщи, когато, пържейки яйца, е витаел в небесата. Но кой знае защо му беше трудно да държи главата си изправена. Цялото му тяло бе натезало от чугунена умора. Лапин внимателно разхлаби вратните мускули и почувствува с наслаждение най-меката на света според него облегалка. Затвори очи и заспа.

Публикувано в алманах „Спектър’78“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.